

L'exemple de compartir

He tingut la sort de conèixer de prop aquesta institució de la nostra diòcesi. Precisament vaig volgué significar la sol·licitud pels més necessitats com un dels trets distintius de la diòcesi tot visitant el Xiprer el dia 26 de juliol de 2004, l'endemà de la meua presa de possessió com a primer bisbe de Terrassa. Recentment m'he tornat a fer present compartint el batec de la vida de les persones que hi dediquen temps i esforç en el Xiprer, així com també amb els voluntaris i responsables de Càritas en el Vallès Oriental, donada la profunda vinculació existent amb aquesta institució diocesana.

Com he expressat en diverses ocasions, l'acció caritativa i social de l'Església és una de les grans accions que fan present el rostre acollidor del Crist entre els homes. Una acció explícita i concreta que cerca la promoció de la persona i el seu desenvolupament des dels fonaments de la fe cristiana. No pot ser d'altra manera per una persona que ha fet l'experiència del trobament amb el Senyor que transforma la seva vida i es projecta en la transformació del món, ple d'injustícies i desigualtats. És la mateixa fe que celebrem en l'Eucaristia la que ens fa ser presents enmig dels homes, és la mateixa fe que ens fa viure en comunió diocesana la que ens fa crear vincles de comunió amb els homes d'avui, especialment amb els més necessitats.

Fa pocs dies he publicat la primera carta pastoral amb el títol "Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI". En ella faig referència explícita a l'acció social com un dels àmbits i areòpags en els que l'anunci de l'Evangelí ha de ser realitzat. En el text, després de referir-me al fenomen de la immigració, abordo el tema de la pobresa en la perspectiva que presenta el papa Benet XVI en la seva encíclica *Deus caritas est*. Recordo que "el Sant Pare Benet XVI planteja la qüestió de la solidaritat i l'ajut

Visita del bisbe Josep Àngel Saiz al Xiprer.

l'acte més profund de l'amor personal amb què Déu ens ha creat, suscitant en el nostre cor la inclinació a estimar".

Certament, **prosegueixo, "l'amor al proïsme és una obligació per cada un dels fidels** i per tota la comunitat eclesial. Des del principi hi hagué consciència d'aquesta obligació i els cristians de la primitiva comunitat de Jerusalem vivien units i ho tenien tot en comú (Cf. *Fets*, 2). Comparteixen els seus béns, entre ells no hi ha diferència entre rics i pobres. Amb el ràpid creixement i extensió de l'Església resulta en la pràctica impossible de mantenir aquesta forma radical de comunió dels béns materials, però el principi roman igualment, i per això en tota comunitat cristiana, cal que hi hagi una capacitat de compartir, de tal manera que no hi hagi pobres."

Es amb desig que expresso la meua felicitació en aquest temps de Nadal, tot recordant que el veritable amor de Déu es fa petit en els petits, solidari amb els necessitats, i comunicatiu amb tota persona de bona voluntat. Aprofito també per felicitar als responsables i col·laboradors d'aquesta obra emblemàtica en el seu desè aniversari.

JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Un microclima excepcional

Cuando a veces me preguntan qué es el Xiprer, siempre digo que no se puede definir sino que es una vivencia, y como tal, totalmente personal y el que tenga oportunidad, que trate de vivirla. Veré si puedo explicarlo.

Si nos guiamos por el lenguaje económico-social podemos decir que es una casa de acogida para gente sin recursos, para los que sufren, para pobres -como a algunos les gusta llamarlos-, donde trabajan voluntarios que ayudan a que la vida de los demás sea más llevadera. Esta es la definición tradicional.

Pero para mí, es mucho más que eso; siento que es un lugar donde mucha gente se transforma -yo mismo he vivido esa transformación, donde es necesario que el ego se aparque al costado para que salgan los sentimientos verdaderos. Ya sin esta coraza, es fácil transformarse, darse cuenta de que finalmente todos somos pobres -usuarios y voluntarios-, que todos tenemos carencias y heridas y que buscamos lo más preciado de la vida: ser felices y que nos quieran. Para esto el Xiprer siempre tiene la puerta abierta.

También siento que es como un oasis, donde reponemos energía, nos sentimos como en familia, calmamos la sed y nos sentimos since-

ramente estimados.

El Xiprer además tiene un microclima excepcional para las relaciones, donde tanta gente distinta, de muchos lugares, en situaciones difíciles se puede comunicar con tranquilidad y respeto. Donde las buenas noticias se valoran; donde encontrarse bien, es alegría para todos; donde el vestido o la apariencia personal nunca es tenido en cuenta. ¿Podrá ser tal vez, porque nos podemos despojar sin miedo del ego, del rol y nos sentimos más personas?

Y como final, percibo que se respira una gran espiritualidad, sin distinción de credo ni de religión. Es palpable para cualquier visitante la sensibilidad que existe en todas las actividades diarias; en las mesas de los desayunos, en la comida del mediodía, en los tratos personales, en la comunidad del sábado, y en todas las reuniones a lo largo de la semana. Esta paz, esta tranquilidad manifiesta que se puede sentir, si uno lo desea, también es el Xiprer.

EDUARDO ABARCA
Economista-Voluntari del Xiprer